

Publicerad 2007-03-31 22:28 av Avsmak

Ibland gör man saker så storslagna att dom aldrig blir av.

Strandad i ett Bländverk av Helvetet

Det finns ett hat som knappt går att ana
Det är ett mörker som växer till en vana
När man står i mitten av raseriets öga
Har det gått så långt att det stör en föga

När hatet stänger sitt gap
Råder ångest och utanförskap
Gaddar blir till galler när mörkret faller
Och håglösheten kommer med jämna intervaller

Styr-upp-ditt-liv-piskan rappar och ångesthjärtat klappar
Men signalerna glappar
Tanke och handling sitter inte ihop
Trots hysteri ser man planerna förtvina i en loop

Nedåtspiralen är lång, en smal gång av val
Så klaustrofobisk och trång
Att allt blir tvång och alternativen rinner ur ens händer
Man vänder sig om men allt är återvändsgränder

Uppgiven och mör
Hopp, strävan och vilja dör
Livet tar emot en med öppna armar
Men man väljer att sväljas av förfallets tarmar

När avskyn sätter sig på tvären
Nalkas vända som sliter och skär i en
Men den blir ens vän och energin som när en
När man väl lär sig hitta en njutning i misären

Man börjar snabbt fatta tycke
För det självutplånande mästestycke
Som man skapar, man ler så käken knakar
Men ens flin tycks vara straffortens käftar som gapar

Letargin lapar ens lust
Och plågan som suger ut ens must
En emotiv tvångströja kopplar sitt grepp

Tills att man bränt enda bron och sänkt alla skepp

Och en bitter kyla trycker sig ner i ens lunga
Och innanmätet slickas av en kall knottig tunga
Som svalkar ens hopp, apatin når sin topp
Och låter tidens lopp sakta bryta ner ens kropp

Ålderdom förvränger hatet, lämnad brydd och bitter
Med en skraddarsydd ögonbindel där man sitter
Bakbunden i en rakbladsprydd rutschkana mot avgrunden
Allt för nåt som känns bra för stunden.

I ett töcken av dammpartiklar, kvalster och lort
Ligger en man och tänker: - ”Jaja gjort är gjort
Allting gick så fort när beslutet väl var taget
Och att ångra sig nu är nog i senaste laget”

En kall vind av vånda stryker hans kind
Hans kärlek till författandet har varit blind
Han har förkastat allt, för att sitta mörkt och kallt
Och garnera tomhetens sår med salt

Han har en tjock lunta papper i handen
Det är ett livsverk som rinner ut i sanden
Ett opus som omvärlden aldrig kommer se
Med tankarna som lett till att han aldrig lyckats le

Och uppslag han inte borde vaskat
Från ruttna stigar i hans inre där han inte borde traskat
Han har uppsikt över ljuset
Men han tar sig inte utanför huset

I hans rum är gardinerna fördragna
Och det kväljande klimatet får tapeterna att flagna
Inget behov är starkt nog för att få honom ur sängen
Allt har tappat poängen

Hans tillstånd följs av en lukt
Av kvalmigt kvävande fukt
Hans hud är laserad med en grön hinna
Och lekamens alla hål låter kroppsvätskor rinna

Det läcker ner på kudden från en sprucken nock
Och i en ljum sörja frodas en bakterieflock
Som ett fuktigt lock på hans ruttna hjässa
Döden verkar inte stressa

Fruktan fräter som syra men bitterheten får pyra
För han vet att hans öde inte längre går att styra
Han har valt förnedringen av att dö så här
För han levde i förmedlingen av djupaste misär

Strandad i ett bländverk av Helvetet
Utan att han själv vet det
Fast i en skenbild av avgrunden
Allt för nåt som känns bra för stunden

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Avsmak med Poeter.se id #3803 innehar upphovsrätten